

HỘI THỨ NĂM

ĐÁNH CHƯƠNG HÀM, VÕ TÍN BẠI BINH
GIẾT TỔNG NGHĨA HẠNG VŨ CỨU TRIỆU

Người cầm đầu toán quân vừa xuất hiện chính là Lưu Bang.
Từ khi Lưu Bang chém rắn ở Mãng Đẳng, chiếm Phong Bái làm căn cứ, hợp quân hơn mười vạn, tiếng dậy bốn phương.

Nay nghe Hạng Lương khởi binh đánh Tần, liền cùng với Hạ Hầu Anh, Phàn Khoái, dẫn quân ra đón, định hiệp lực đánh Tần.

Hạng Lương và Phạm Tăng ra tiếp rất vui vẻ. Hai đội quân hợp lại qua sông Hoài thẳng đến Vu Thai.

Trần Anh hay tin kéo quân ra tiếp đón.

Hạng Lương đem đại binh vào thành thống suất binh mã, rồi chia ra một đội, tự mình điều khiển, đến đóng nơi bờ sông Tứ Thủy để làm thế ỷ giắc.

Từ đây vua Hoài Vương đóng đô ở Vu Thai, quân thần đông đảo, quân sĩ kiêu hùng, các hào kiệt bốn phương lần lượt đến đầu phục mỗi lúc một đông hơn.

Một hôm, có người ở Hoài Âm tên Hàn Tín, chống gươm đến bờ sông Tứ Thủy, yết kiến Hạng Lương.

Hạng Lương thấy Hàn Tín gầy gò, không muốn dùng.

Phạm Tăng nói:

- Người này tuy dáng điệu gầy gò song chứa đựng một tiềm tàng về thao lược. Ngài chớ nên bỏ. Vả lại, đang lúc chúng ta chiêu hiền đãi sĩ, bỏ rơi một người có thể làm phật ý hàng trăm hào kiệt bốn phương.

Hạng Lương nể lời Phạm Tăng, cho Hàn Tín làm Chấp Kích Lang, lưu ở dưới trướng để sai khiến.

Hàn Tín là người Hoài Âm, nhà nghèo, thường câu cá ở sông Hoài, nhưng nghề câu không đủ nuôi sống, nhiều bữa phải nhịn đói suốt ngày.

Bên cạnh nhà có người phiêu mẫu (thợ giặt) thấy Hàn Tín đói, thương dẫn về nhà cho ăn.

Hàn Tín cảm nghĩa, nói:

- Ngày sau tôi sẽ đền ơn bà.

Người phiêu mẫu mừng:

- Sức vóc đàn ông mà nuôi thân không nổi . Ta thương tình dẫn về cho ăn , có mong vì sự đền ơn của kẻ bất tài .

Tuy không vui nhưng Hàn Tín cũng lặng thinh

Lại một hôm , Hàn Tín ra chợ bán cá , có một anh hàng thịt thấy Hàn Tín quá nghèo nàn dùng lời khinh bỉ :

- Nay Tín , mày kiếm không đủ cơm nuôi bữa , cái thân trai như mày thực dễ tiện , thế mà ngày nào cũng đeo gươm đi khắp phố phường để làm gì ? Mày có dám đâm ta không ? Nếu không dám thì quăng gươm xuống luôn luôn ta đây , chớ làm ra mặt hào kiệt !

Hàn Tín nghe nói đỏ mặt. Sau một lúc ngẫm nghĩ Tín đành chịu khúm núm luôn qua luôn gần hàng thịt.

Cả chợ trông thấy cười ồ, chê Tín là đứa nhút nhát.

Duy có một người tên Hứa Phụ vốn giỏi nghề xem tướng, nói nhỏ với Tín :

- Anh có tướng Vương hầu, tuy khổ cực, song ngày sau gặp cơ hội có thể phú quý tột bậc.

Hàn Tín cười nhạt, đáp :

- Tầm thân khốn nạn, tài hèn không đủ nuôi thân có đâu nói đến chuyện phú quý.

Kịp lúc Hạng Lương khởi binh đánh Tần, Hàn Tín tìm đến tiến thân, không ngờ Hạng Lương khinh bỉ cho làm chức Chấp Kịch Lang lẫn lộn trong đám quân hầu.

Tuy buồn bực nhưng Hàn Tín không lấy thế làm bất mãn.

Quân Sở đóng nơi Vu Thai độ vài tuần, rồi bắt đầu tiến đánh các vùng lân cận. Đánh đến đâu được đến đấy, uy danh lừng lẫy , tiếng đồn đến Hàm Dương, Triệu Cao lo sợ, cho gọi Chương Hàm đến nói :

- Hiện nay thiên hạ loạn lạc, giặc giã nổi lên như ong, Hạng Lương lập vua nước Sở, mua chuộc lòng dân, lại hợp với quân Lưu Bang đóng ở Vu Thai, mười phần lợi hại . Tướng quân thống suất binh mã, thế mà không chịu đem quân đi đánh dẹp là ý làm sao ?

Chương Hàm nói :

- Mấy ngày nay được tin cáo cấp, tôi toan vào bộ kiến xin xuất quân , nhưng Thừa Tướng đòi hội nghị, thành thử chậm trễ . Vậy để tôi ra quân dẹp loạn, không trì hoãn .

Nói xong, kiểm điểm quân mã, cùng với Tư Mã Hân , Đồng Ê và Lý Do kéo ba mươi vạn binh rờng ra cửa Hàm Cốc, thẳng đến phương Đông đánh nước Ngụy trước, rồi sau mới đánh Sở.

Quân Ngụy thấy quân Tần quá mạnh, không dám giao phong, vội sai sứ đến hai nước Tề và Sở cầu cứu.

Vua nước Tề là Điền Chiêm , đích thân dẫn quân đi cứu Ngụy .

Trong lúc đó thì nước Lỗ vừa hạ được Trương Dương, thu được hàng tướng là Hạng Minh và ba vạn quân mã .

Hoài Vương liền sai Hạng Minh đem quân sang đất Ngụy đóng đồn để giữ thanh thế .

Chương Hàm một mặt sai Tư Mã Hân chống quân Tề, một mặt sai Đồng Ê cự với quân Sở , còn mình dẫn đại binh đi hậu vệ, phòng cứu ứng .

Tư Mã Hân kéo quân đến, gặp đạo quân vua Tề là Điền Chiêm, liền chia quân làm hai đạo, phục hai bên đường , rồi dẫn một toán khinh binh đến khiêu chiến .

Điền Chiêm thấy quân của Tư Mã Hân quá ít , bèn đốc quân hỗn chiến .

Đánh được vài mươi hiệp Tư Mã Hân giả thua bỏ chạy, Điền Chiêm đuổi theo được vài dặm, bỗng nghe một tiếng pháo lệnh, tức thì quân phục hai bên đường ủa ra đánh. Điền Chiêm biết mình mắc mưu, vội thu quân về , chẳng ngờ quân Tần dùng cung tên loạn xạ, Điền Chiêm trúng tên tử trận . Tư Mã Hân chém lấy thủ cấp.

Trong lúc đó Đồng Ê kéo quân đánh quân Sở gặp tướng Hạng Minh hên đất Ngụy .

Quân Đồng Ê từ xa kéo đến , binh tướng mỗi một chưa kịp nghỉ ngơi thì bị Hạng Minh đến đánh. Đồng Ê không cự nổi , phải kéo quân bỏ chạy ngoài ba mươi dặm mới dám hạ trại .

Đóng quân chưa yên thì Hạng Minh lại kéo đến truy kích , Đồng Ê bị thua to , thu góp tàn quân chạy trở về .

Trong cơn nguy cấp may gặp toán hậu quân của Chương Hàm đến kịp .

Chương Hàm sai Lý Do dẫn một toán quân ra tiếp cứu .

Hạng Minh đuổi đánh Đồng Ê suốt ngày đêm, người mỗi một nên giao chiến với Lý Do chưa đầy ba hiệp, bị Lý Do chém rơi đầu.

Chương Hàm đắc thắng, họp ba đạo quân làm một đến vây thành vua Ngụy.

Ngụy vương hay tin quân cứu bại trận, cùng Thái tử Ngụy Báo bỏ thành, thoát ra cửa Tây chạy trốn .

Chương Hàm đem quân vào thành phủ dụ nhân dân , rồi kéo quân đến đóng đồn nơi Đông A,

Tàn quân của Hạng Minh chạy về cáo cấp với Hoài Vương.

Hoài Vương kinh hãi, triệu các tướng hội kiến.

Hạng Lương tâu :

- Ha thần xin lãnh một đạo quân đến lấy đầu Chương Hàm trước, rồi sẽ lấy đất Tần sau.

Hoài Vương chuẩn tâu Hạng Lương dẫn Hạng Vũ , Phạm Tăng và một số tướng cận, thống suất hai mươi vạn tinh binh , kéo đến Đông A cách thành ba mươi dặm hạ trại .

Rạng ngày, Hạng Lương sai Hạng Vũ ra khiêu chiến . Hạng Vũ bày binh bố trận xong thúc ngựa đến bên thành gọi lớn :

- Chương Hàm ! Hãy ra đây nạp mạng !

Chương Hàm nổi giận lên ngựa khai thành.

Hạng Vũ nói :

- Vua Tần nhà bây vô đạo, trăm họ than van. Kẽ nịnh thần Triệu Cao lung lạc , chẳng bao lâu nhà Tần bị diệt, điều ấy đã hiển nhiên, có sao chúng bây không rõ.

Chương Hàm nói :

- Ta đem binh thiên triều dẹp loạn, đi đến đâu trúc chẻ ngói tan. Chúng bay chỉ là bọn giặc cỏ , tài cán gì mà phách lối.

Hạng Vũ nổi giận cùng Chương Hàm giao chiến.

Đánh được ba mươi hiệp, Chương Hàm đuối sức bỏ chạy, Hạng Vũ giục ngựa đuổi theo ước mười dặm, bỗng gặp tên

kiện tướng của nhà Tần là Quý Do đem một toán quân đến chặn đường, giải thoát cho Chương Hàm.

Hạng Vũ hét lên một tiếng, Quý Do cả người bủn rủn, lùi ngựa hơn bốn mươi thước, Hạng Vũ giục ngựa đuổi theo. Tướng Tần Tư Mã Hân và Đồng Ế trông thấy vội tiếp cứu , nhưng đánh chỉ mới ba hiệp đã phải bỏ chạy .

Hạng Vũ quyết đuổi theo bát sống, Hạng Lương sợ Hạng Vũ vào sâu nội địa của địch e nguy hiểm, liền sai Hoàn Sở

và Anh Bố ra lệnh thu quân.

Chương Hàm thua to, lui về hơn năm mươi dặm mới dám hạ trại, và bàn với các tướng :

- Hạng Vũ sức mạnh như thần nếu dùng sức khó thắng nổi. Nay phải cố thủ, chờ cho quân Sở trể biếng, thừa cơ đánh bất ngờ mới phá được.

Các tướng cho là phải. Từ đó, Chương Hàm cố thủ, không chịu ra quân.

Hạng Vũ dẫn quân trở về yết kiến Hạng Lương, và nói :

- Chương Hàm vừa thua một trận sợ uy quân ta cố thủ không dám ra quân. Ngày mai quân ta chia làm ba đạo đánh úp ba mặt mới có thể tiêu diệt trại địch.

Hạng Lương gật đầu nói :

- Chương Hàm là một lão tướng, tuổi già sức yếu, không làm nên việc gì.

Liên mở tiệc khao thưởng ba quân, hẹn ngày mai xuất quân đột chiến.

Rạng ngày, Hạng Lương sai Hạng Vũ lãnh đạo trung quân, Anh Bố lãnh đạo tả quân kéo về hướng Tây, Lưu Bang lãnh đạo hữu quân kéo về hướng Đông, ba đạo quân đánh trống reo hò , áp vào trại địch.

Chương Hàm thấy ba đạo quân kéo đến, liệu sức địch không nổi liền nhổ trại rút lui.

Ba đạo quân Sở đuổi theo truy kích, đánh quân Tần đứt làm ba đoạn.

Chương Hàm chạy ra Định Đào , Tư Mã Hân, Đồng Ỗ chạy ra Bộc Dương, Quý Do chạy ra Ung Khâu.

Hạng Vũ đuổi theo Quý Do vừa đến Ung Khâu thì chém được Quý Do, quân Tần bị chết thây phơi chật đất.

Lưu Bang đuổi Tư Mã Hân chạy đến Bộc Dương, Tiêu Hà bàn :

- Giặc cùng không nên đuổi gấp e chúng liều chết chiến thắng ta . Chi bằng cứ đóng quân nơi Bộc Dương tùy cơ tác chiến.

Lưu Bang nghe lời, đóng quân lại không đuổi nữa.

Còn Anh Bố đuổi Chương Hàm đến Định Đào, Chương Hàm đóng cửa thành thủ thế. Anh Bố hạ trại xong , cỡi ngựa đến dưới thành khiêu chiến suốt mấy ngày, Chương Hàm nhất định không xuất quân. Anh Bố chưa biết tính sao , còn đang bối rối, bỗng có tin Hạng Lương kéo binh đến tiếp ứng.

Anh Bố mừng rỡ, ra khỏi trại tiếp đón.

Hạng Lương nói :

- Chương Hàm thế cùng sức yếu, chạy đến thành này lánh nạn, ta phải tiêu diệt ngay, nếu để lâu ngày cứu binh đến thì khó trừ diệt .

Anh Bố nói :

- Chương Hàm tuy thất trận, song binh lực còn mạnh, đánh gấp khó thắng. Ý tôi muốn đóng quân lại đây chờ cơ hội thuận tiện sẽ lấy.

Hạng Lương gất :

- Sao ngươi làm tướng mà nhát gan như vậy. Thế quân ta đang mạnh không diệt địch còn đợi cơ hội nào ?

Nói xong chia quân làm bốn đạo, đánh trống reo hò, dùng thang bắc lên mặt thành công hãm.

Chương Hàm ở trên thành trông thấy khiến quân dùng tên lửa bắn ra, bao nhiêu thang đều cháy hết.

Quân Sở chết rất nhiều, đành phải rút lui về trại.

Hạng Lương tức giận truyền đóng mấy trăm xung xa. Quyết phá thành cho được.

Xung xa đóng xong, vừa đem ra xung kích thì trên thành Chương Hàm lại truyền lấy dây xích buộc vào những dùi sắt ném xuống. Bao nhiêu xe đều gãy hết.

Hạng Lương thất bại , vừa giận vừa buồn, ngày đêm thần thờ tính chưa ra kế .

Bấy giờ có viên Chấp Kích Lang là Hàn Tín thấy vậy vào thưa :

- Việc quân tấn thối không nên diên trì. Nay quân ta phá thành không được mà cứ đóng mãi dưới thành, đêm ngày trễ biếng, phỏng như quân địch dò biết được, nửa đêm kéo ra cướp trại thì nguy ! Đánh thành là việc nhỏ, phòng bị là việc lớn, xin Tướng quân thận trọng.

Hạng Lương hét lớn .

- Ta từ lúc khởi binh nơi Cối Kê uy danh lừng lẫy. Chương Hàm là đứa thất phu, nghe đến tên ta đã vỡ mật, còn dám mở cửa thành đem binh ra cướp trại ư ! Ngươi là một tên quân hầu biết gì mà nói nhảm.

Tổng Nghĩa thấy vậy cũng can :

- Hàn Tín tuy là tên quân hầu nhưng lời nói đầy thao lược, xin tướng quân chớ khi dễ. Kẻ thắng mà tự kiêu là bắt đầu nếm mùi thất bại đó.

Hạng Lương nghe Tổng Nghĩa nói càng giận thêm.

Đêm ấy, Chương Hàm dò biết quân Sở không phá thành được, sanh ra chán nản, trễ biếng, liền truyền lệnh ba quân ăn uống thật no, nai nịt chỉnh tề, im hơi lặng tiếng mở cửa thành kéo đến trại Sở.

Quân Sở bấy giờ đang ngủ say, bỗng nghe một tiếng pháo lệnh, bốn bề tiếng reo ó nổi lên van g trời dậy đất .

Hạng Lương say rượu, nằm mê mết, không biết gì . Bọn tả hữu phải vực ra ngoài viên môn. Nhưng còn cháng voáng chưa lên ngựa kịp đã bị tướng Tần là Tôn Thắng xông đến chém một nhát rụng đầu.

Người sau có thơ nói đến Hạng Lương :

*Vì nước vì dân quyết rửa thù
Phát cờ khởi nghĩa tiếng thiên thu
Sa cơ một phút, dành chung kiếp
Làm kẻ trung thần thiếu trí mưu*

Hạng Lương bị giết, quân Sở rối loạn, dầy xéo lên nhau mà chạy .

Tổng Nghĩa, Anh Bố hết sức chống giữ nhưng không nổi, bắt buộc phải bỏ trại thoát thân.

Chương Hàm toàn thắng, kéo quân thẳng đến Trần Lưu đóng đồn, thanh thế lừng lẫy .

Lưu Bang hay tin Hạng Lương thất trận vội kéo quân đến cứu ứng, nhưng không kịp, đành phải cùng Tổng Nghĩa thu nhặt tàn quân kéo đến Ung Khâu rồi báo tin cho Hạng Vũ biết.

Hạng Vũ được tin Hạng Lương bỏ mình, hét lên một tiếng, ngã xiủ xuống đất. Bọn tả hữu vội vàng đỡ dậy . Hồi lâu, Hạng Vũ mới tỉnh, vừa khóc vừa nói :

- Chú ôi ! Cháu từ lúc tuổi thơ, cha mẹ mất sớm được chú nuôi dưỡng nên người. Nay sự nghiệp chưa thành , ơn chú chưa đền mà chú đã bị hại, thù này cháu quyết chẳng đội chung trời .

Các tướng đều xúm lại khuyên giải, Hạng Vũ mới nguôi dần.

Phạm Tăng nói :

- Làm tướng cầm quân ra trận chết sống lẽ thường. Nay Vu Tín Quân dẫu qua đời, nhưng sự nghiệp càng ngày càng vững chắc. Tướng quân cần nói chí lớn ấy, lo việc phục hưng, đem lại vinh quang cho dòng giống. Được vậy người chết dưới suối vàng cũng hài lòng, và nhiệm vụ báo thù của tướng quân mới tròn được.

Hạng Vũ lau nước mắt đứng dậy tạ ơn, và nói :

- Tôi xin tuân lời chỉ dạy của tiên sinh.

Nói xong, khởi quân thẳng đến Định Đào, hội với Tổng Nghĩa và Lưu Bang hạ lệnh cho ba quân để khăn trắng, thu hài cốt Vũ Tín Quân tẩm liệm an táng nơi Định Đào, rồi kéo quân đến Trấn Lưu để đánh Chương Hàm báo thù.

Nhưng, quân Sở chưa đến nơi đã được tin Chương Hàm dẫn quân sang sông đánh Triệu.

Vua Triệu là Hấp, cùng với hai tướng Trần Dư, Chương Nhĩ đem quân ra thành cự địch, nhưng đánh không lại phải lui về Cự Lộc, đóng cửa thành cố thủ và cho người sang cầu cứu nước Sở.

Tổng Nghĩa bàn với Hạng Vũ :

- Chương Hàm thắng luôn mấy trận, thanh thế lừng lẫy, quân sĩ đang hăng. Còn ta, Vũ Tín Quân mới mất, vua Hoài Vương cô lập nơi Vu Thai, nếu tiến binh e bất tiện. Chi bằng trở về Thiên Đô, qua Bành Thành để giữ thế thủ, rồi sẽ liệu sau.

Hạng Vũ đem ý ấy bàn với các tướng. Mọi người đều đồng ý.

Hạng Vũ ra lệnh thu quân trở về Vu Thai.

Vua Hoài Vương được tin Vũ Tín Quân tử trận, lòng thương xót vô cùng, cả ngày chỉ ngồi than thở.

Hạng Vũ tâu :

- Quân ta vừa bị bại, thế quân bị giảm yếu, nay phải củng cố thế thủ trước rồi sẽ tính đến thế công, xin bệ dời đô qua Bành Thành để làm thế ỷ giáng, chớ nên chậm trễ.

Hạng Vũ nói vừa dứt lời, có tin nước Triệu sai sứ đến cầu cứu.

Hoài Vương cho vào yết kiến, sứ Triệu tâu :

- Quân Tần ba mươi vạn, vây thành Cự Lộc ngót một tháng trời, trong thành lương đã hết, quân sĩ mỗi mòn, chẳng bao lâu thành bị vỡ, xin đại vương thương tình cứu cấp.

Hoài Vương liền phong Tổng Nghĩa làm đại tướng, Hạng Vũ làm phó tướng, Phạm Tăng làm quân sư, thống lĩnh hai mươi vạn quân đi cứu Triệu.

Quân Sở đến đóng nơi An Đương cho người thám thính.

Qua hai ngày, Tổng Nghĩa vẫn cho án binh bất động không chịu ra quân, lại sai con là Tổng Tương sang làm tướng nước Tề.

Hạng Vũ lấy làm lạ, nói :

- Thành Cự Lộc sắp mất, quân ta có nhiệm vụ đến cứu, có sao tướng quân lại án binh bất động.

Tổng Nghĩa nói :

- Quân Chương Hàm vây thành Cự Lộc đã lâu, thế nào cũng phải trể biếng. Ta cứ đóng quân nơi đây chờ xem cái cơ suy nhược của nó . Lúc nào quân địch mỏi mệt, ta chỉ đánh một lần là xong.

Hạng Vũ hậm hực bước ra , đợi hơn một tuần cũng không thấy Tổng Nghĩa động binh, hoặc có kế hoạch nào khác, ngày đêm chỉ uống rượu, say sưa .

Hạng Vũ vào nói với Tổng Nghĩa :

- Quân Tần vây Triệu mười phần nguy cấp. Tướng quân cứ đóng quân nơi đây , ngày đêm say sưa làm sao thực hiện được trọng trách của mình ?

Tổng Nghĩa cười nhạt nói :

- Ví phỏng mặc áo dày, cầm giáo nhọn, xông pha trận địa thì tôi không bằng ông, nhưng ngồi mà lập mưu, bày chước, chắc ông còn kém tôi.

Nói xong, Tổng Nghĩa hạ lệnh cho ba quân :

- Đâu đó phải im lìm , chớ nên hành động gì cả. Ai trái lệnh chém đầu .

Rồi đó, Tổng Nghĩa lại rượu chè say sưa như cũ.

Bấy giờ vào tiết mùa đông, trời mưa dầm, rét mướt, quân sĩ đói khát, chết chóc rất nhiều.

Một hôm , Hạng Vũ lên vào trong quân để dò xem tình hình thấy quân sĩ ai cũng đem lòng oán vọng.

Hạng Vũ lập tức thẳng đến dinh Tổng Nghĩa, nghiêm sắc mặt , nói :

- Tướng sĩ đều đem thân liều chết đánh Tần, bao nhiêu sinh mạng gởi vào tay tướng Quân, thế mà tướng quân cứ ngồi yên hưởng lạc , không kể đến ai ! Trên phụ lòng vua, dưới gây oán thù với tướng sĩ, người như vậy không đáng làm tôi xă tắc .

Tổng Nghĩa nổi giận, chỉ vào mặt Hạng Vũ nói :

- Ta giữ quyền Tướng ấn, nhà người phải phục tùng ,lại dám dùng lời nhục mạ ta sao ?

Hang Vũ hét lên một tiếng , rút gươm chém Tổng Nghĩa một nhát bay đầu rồi nói lớn :

- Tổng Nghĩa đưa con sang làm tướng nước Tề, lại không tuân mệnh vua cứu Triệu , rõ là đứa phản nghịch .

Chư tướng thấy Hạng Vũ giết Tổng Nghĩa đều mừng rỡ, đồng thanh nói :

- Người khởi xướng lập nước Sở là tướng quân. Nay tướng quân đã giết bỏ kẻ phản nghịch thật hợp với lòng công chúng

Tướng sĩ đều một lòng tôn Hạng Vũ lên làm Thương tướng.

Hạng Vũ nói :

- Điều ấy phải được mệnh vua. Bây giờ cần nhứt trừ cho tuyệt loài phản phúc.

Bèn sai tướng đuổi theo bắt Tống Tương để giết .

Tống Tương sang nước Tề, còn đương tìm cách tiến thân ,ở nơi quán trọ , tướng Sở tìm được chém đầu đem về nạp . Hạng Vũ làm sớ kể tội cha con Tống Nghĩa dâng về triều .Hoài Vương sai Chung Ly Muội cầm cờ Tiết đến phong Hạng Vũ làm Thượng tướng.

Từ đó , uy phong Hạng Vũ đồn khắp chư hầu.

Mọi việc đã xong . Hạng Vũ sai Anh Bố làm tiên phong, kéo quân sang sông, còn mình điểm quân đi hậu tập .

Chương Hàm nghe tin liền sai Tư Mã Hân và Đồng Ỗ kéo quân đóng nơi phía Nam để ngăn địch.

Anh Bố đến nơi, hai tướng xông ra chặn đánh .

Đánh vừa mới được ba mươi hiệp , đạo hậu quân nước Sở kéo đến , hai tướng Tần thấy Hạng Vũ thất kinh bỏ chạy . Hạng Vũ đốc binh đuổi theo cướp trại, đoạt lương thực rất nhiều , Tư Mã Hân và Đồng Ỗ thoát chết chạy về miền Hà Bắc lánh nạn , đợi chờ tình thế êm dịu mới dám lần về báo tin cho Chương Hàm hay .